

Vážení adoptivní rodiče, vážení příznivci a přátelé Centra Narovinu,

zdravíme vás u pravidelných zpráv z naší činnosti. Konkrétně v tomto bulletinu najdete další aktuality z projektu Adopce na dálku i Ostrova Naděje, kde se nám stále střídají studenti Ostravské univerzity na stážích. Jejich první dojmy i postřehy z pobytu jsou součástí tohoto čísla. Ostrov Naděje letos také slaví krásných 18 let od založení, tak máme obrovskou radost, že se dospělými stávají nejen naše děti v projektu Adopce na dálku, ale i naše projekty.

Přejeme vám poklidný zbytek roku a těšíme se, že se potkáme

na podzimních festivalech či vánočních akcích, kterých se pravidelně s Férovým obchůdkem zúčastňujeme. Pokud máte tipy na místa, kde by bylo možné uspořádat výstavu, prezentaci projektů či umístit prodejní stánek, dejte nám vědět, rádi přijedeme za vámi i na další místa po celé České republice.

Krásné dny a hlavně hodně zdraví.

Za Centrum Narovinu

Simona Heřtusová

simona.hertusova@adopceafrika.cz

18 let Ostrov Naděje

Ostrov Naděje slaví 18, pošlete mu dárek k narozeninám...

Z vašich příspěvků budeme i nadále podporovat vzdělání a zdravotní péči dětí Ostrova Naděje.
Číslo sbírkového účtu:
107-6829480277/0100, variabilní symbol 900.
www.centrumnarovinu.cz

Hledáme nové dobrovolníky

Je vám blízká Afrika a rozvojové projekty podporující vzdělání a zdravotní péči? Máte 2 volné hodinky týdně? A můžete je věnovat dobrovolnické práci z domova či občasně výpomoci na akcích?

Tak právě vás hledáme :) Pokud máte zájem, napište nám na info@centrumnarovinu.cz a my vám pošleme všechny potřebné informace... Děkujeme a těšíme se na spolupráci.

Férový obchůdek dárky s příběhem

Dárkový poukaz pro dítě v Keni
ŠKOLNÍ POMŮCKY
v hodnotě 300,- Kč

Dárkový poukaz na lékařské ošetření
LÉČBA BÉŽNÝCH NEMOCÍ
v hodnotě 200,- Kč

www.adopceafrika.cz

Kdo tvoří tým Centra Narovinu? Představujeme dobrovolníky v České republice

Jmenují se Lucie Hamáčková a pochází z Prahy. S Centrem Narovinu spolupracují přibližně dva roky jako dobrovolný koordinátor a jsem také adoptivním rodičem krásné keňské dívky Cynthie. Jsem studentkou oboru radiologická fyzika na fakultě jaderné a fyzikálně inženýrské na ČVUT a pracuji na oddělení lékařské fyziky v nemocnici Na Homolce.

V práci přicházím do styku s pacienty s nejrůznějšími chorobami a jedním z nejlepších pocitů je, když se k nám pacienti vrací vyléčení a s úsměvem. Proto také velice oceňuji možnost poskytnout své adoptivní dceři nejen vzdělání, ale i zdravotní pojištění, protože si myslím, že ke zdravotní péči by měli mít přístup lidé po celé světě bez ohledu na věk a finanční situaci.

Ve volném čase se ráda učím jazyky, hovořím plynule anglicky, španělsky a v případě nouze se domluví i francouzsky. Ráda také cestuji, poznávám nové kultury a cizí kuchyně. Doufám, že se jednou podívám i do tak exotické destinace, jako je Keňa.

Klub přátel adopce

Z účtu Klubu přátel adopce, kam lidé mohou přispívat pravidelnou i nepravidelnou částkou pod v. s. 800 a kam jdou i přeplatky, které nám věnovali „adoptivní rodiče“ z ukončených adopcí, jsme v třetím školním období 2021 podpořili celkem 52 dětí, které přišly o podporu svého dosavadního „adoptivního rodiče“ anebo na svého „prvního adoptivního rodiče“ teprve čekají. Celkem se jedná o částku 164.000,- Kč a 1.020 EUR.

Za věnované částky na Klub přátel adopce velmi děkujeme.

Hana Jodasová

Představujeme příběh Emmaculate a Peniny, pro které hledáme adoptivní rodiče:

Pro **Emmaculate Akinyi Amin (ID 51362)** hledáme nového adoptivního rodiče, aby mohla studovat vyšší odbornou školu Thika Technical Training Institute, obor business management. Má totiž velice dobré studijní výsledky, střední školu úspěšně ukončila s výbornými výsledky, a proto by byla škoda, aby své studijní nadání promarnila. Emmaculate je 20 let a má 4 sourozence. Její tatínek je rybář a její maminka prodává boty. Emmaculate s rodinou bydlí v hliněném domku, který má tři pokoje, vaří na ohni, svítí petrolejovou lampou a vodu berou z řeky. Emmaculate je velmi společenská a moc ráda čte. K tomu, aby mohla pokračovat ve stu-

diu, nutně potřebuje nového sponzora. Její školné stojí 5.600 Kč/ 220 EUR za školní trimestr. Pomůžete jí získat vzdělání?

Pokud byste chtěli podpořit Emmaculate, kontaktujte prosím koordinátora Jiřího na jiri.stancl@adopceafrika.cz

Penina Nzije Odhiambo (52977) se narodila v roce 2009 a má celkem 3 sourozence. Jejich tatínek, který byl jediným živitelem rodiny, zemřel a zanechal je pouze s maminkou, která prodává ryby. Její příjem je bohužel velmi nízký a nestačí k tomu, aby dětem zajistila všechno potřebné, školné a hlavně dostatek stravy. Penina v minulosti párkrát omdlela a to kvůli tomu, že jí chybělo jídlo a energie. Abychom rodině a hlavně Penině pomohli, rozhodli jsme se ji přemístit do sirotčince v Komunitním centru Ostrov Naděje, kde jí bude zajištěna pravidelná strava, ubytování a také zde bude obklopena kamarády. Penina má totiž velmi ráda fotbal. Ve škole jí baví přírodní vědy, matematika a angličtina, až vyroste ráda by se stala pilotkou. V létě 2021 nastoupila do 4. třídy základní školy.

Adopce je zvýšena na částku 5.600 Kč/ 220 EUR za školní trimestr, která pokryje kromě nákladů na studium také náklady na ubytování, vychovatelku a jídlo v sirotčinci.

Pokud byste chtěli podpořit Peninu, kontaktujte prosím koordinátorku Lucii na lucie.valtova@adopceafrika.cz

Adopce afrických dětí - projekt pomoci na dálku Podpora vzdělání má smysl!

Po 16 letech společné cesty obdrželi adoptivní rodiče a jejich děti nádherné dopisy... Vybíráme krátké úryvky, plné znění dopisů si můžete přečíst na www.facebook.com/CentrumNarovinu/

„Ačkoliv moje adopce končí, nejsem smutná. Jsem naopak velmi šťastná, že jsem získala znalosti, které mi pomohou v dalším životě. Domluví se plynule anglicky, za nedlouho obdržím vysokoškolský diplom. Jsem šťastná, že díky svým vědomostem mám nyní šanci dělat spoustu věcí. Mohu rozjet vlastní byznys, mohu učit, mohu hlásit zprávy v televizi či rádiu, mohu psát scénáře, mohu překládat, mohu zastupovat různé lidi, komunikovat jejich jménem, protože mám odvalu.“

Chtěla bych vám moc poděkovat za veškerou pomoc, kterou jste mně a mé rodině poskytli během pandemie koronaviru. Pandemie sice ještě neskončila, ale vy už jste i tak velmi pomohli. Chtěla bych také moc poděkovat za podporu, kterou jste mi projevíli po smrti mého syna. Bylo to velmi bolestivé, ale dali jste mi sílu jít dál a postupně tuto tragédii překonat. Chci vám ze srdce poděkovat za všechno, co jste pro mě během těch let udělali. Bylo toho tolik, že se nedá vyjmenovat vše, a navíc slova samotná nedokáží vyjádřit, jak hluboce jsem vám za všechno vděčná. Sbohem, s láskou Maureen.“

„Tohle je poslední dopis, který vám píše. Moc bych vám chtěla poděkovat za všechny dopisy, které jste mi kdy poslali a hlavně za veškerou podporu, kterou jste mi v uplynulých 16 letech během mé adopce dali. Vaše maminka mi pomohla stát se lepším člověkem díky tomu, že mi umožnila studovat. Jen málo afrických dětí má šanci dovést své studium až na vysokoškolskou úroveň. Oba máte velké štěstí, že máte rodiče, kteří dokáží podporovat vás a zároveň pomoci k univerzitnímu vzdělání potřebnému dítěti z Afriky. Jen málo lidí tohle dokáže. Vaši rodiče při mně stáli od prvního ročníku základní školy až do promoce na univerzitu. Věřili ve mě. Touha nezklamat jejich důvěru mi dopomohla k dobrým studijním výsledkům. S láskou vaše Maureen.“

"Když jsem přemýšlela o projektech, které bych mohla podpořit, věděla jsem, že bych chtěla pomáhat přímo konkrétnímu člověku."

Proto jsem si vybrala Adopci na dálku, kde vím přesně, kam jdou peníze, a líbí se mi, jakým způsobem je projekt dělán. Už třetím rokem podporuji Sheldona a připadám si u toho trochu jako maminka, protože vím, že na mě někdo myslí z jiné části světa, a já na něho myslím odtud a přeji mu to nejlepší. Věřím, že mu to pomáhá, a je to to nejmenší, co mohu udělat. Kéž by to udělali všichni a svět by byl asi krásnější. I když se jedná o finanční podporu na dálku, doufám, že jednou toho svého chlapce budu moct vidět naživo a obejmout ho. Moc děkuju, že můžu takto pomáhat a mít dítě, i když jsem zatím sama bezdětná."

Anna Julie Slováčková, zpěvačka

Velká radost Jacka, jeho rodiny i celé komunity... Jack pochází z rodiny zemědělců a vystudoval pedagogiku na univerzitě Kenyatta v Nairobi.

Staňte se adoptivními rodiči i vy!

Stážisti z Ostravské univerzity v Ostrově Naděje

Jaké byly moje 2 měsíce na Rusinga Island

Od začátku května do poloviny července 2021 jsem měla možnost pobývat a pracovat na zdravotní klinice Humanist Health Care Centre na Rusinga Island v Keni. Mojí původní vizí bylo, že budu na klinice hlavně očkovat, seznamovat se s tropickými nákazami a případně vypomáhat s dalšími úkony. Ve skutečnosti jsem tam dělala úplně všechno, včetně úkonů, které bych jako epidemioložka u nás provádět nemohla. Příkladem budiž například porody, ze kterých jsem z počátku měla velký respekt, ale „můj“ první porod proběhl hladce a ten nával různorodých emocí jsem si ihned zamilovala, porody jsou fakt vzrušo! Když jsem po pracovním dni odcházela z kliniky, vždycky jsem říkala člověku, co měl noční, ať mě určitě zavolá jestli přivezou porod! A tak jsem párkrát místo večere rodila. Taky jsem třeba zažívala řezné rány. Jednu si obzvlášť pamatuju – opilý mladík Tony přišel ze rvačky s dírou v hlavě. Museli jsme zavolat na pomoc kolegy z kanceláří, abychom mu mohli okolí rány před šitím umrtvit, jelikož alkohol s ním velmi hýbal. Po opíchnutí rána přestala bolet, Tony se přestal vrtět a já jsem mohla v klidu zašívát. Po týdnu vzorně přišel na vyndání stehů, takže péči o tohoto pacienta jsem zajistila kompletně. Navíc bych si dovolila tvrdit, že na keňské poměry bylo moje šití velmi estetické. :D

Samozřejmě i očkování a tropických nákaz jsem si užila dost a bylo to super! Keňa je ideálním místem k čerpání zkušeností v oblasti cestovní a tropické medicíny. Jedná se o oblast s endemickým výskytem malárie. Člověk by očekával, že místní obyvatelé už s ní „umějí žít“ a ví, co od této nemoci očekávat, koneckonců sami silnou bolest hlavy nazývají malárií (jak jsem často slyšela při zjišťování anamnézy). Přesto jsem se setkala s případy, kdy se před návštěvou kliniky pokoušeli „léčit“ svou tradiční medicínou – nejčastěji v podobě podání různých bylinkových lektvarů (bohužel i u kojenců a malých dětí), nebo v horším případě provedením drobných řezů (samozřejmě bez dezinfekce, pravděpodobně nesterilním opakovaně používaným nástrojem) do hlavy v oblasti spánku s následnou aplikací bylin či nějakého „magického“ prachu do ran. Až po několika

dnech neúspěšné „léčby“ přišli tito pacienti na kliniku a zejména u dětí často ve velmi vážném až kómatózním stavu (někdy bohužel už příliš pozdě). Trochu veselejší bylo pozorování nejrozličnějších parazitů ze vzorků stolice v mikroskopu. Těmi se to ve Viktoriině jezeře doslova hemží. Během mého pobytu byla v některých krajích (včetně Homa Bay county, kde se nachází Rusinga Island) keňskou vládou vyhlášena mimořádná očkovací kampaň z důvodu rizika epidemie spalniček. Měla jsem možnost se k očkovacímu týmu připojit a několik dní jsem očkovala v terénu, když jsme obcházeli školky na ostrově (k týmu jsem se přidala právě v naší školce) a očkovali všechny děti bez ohledu na jejich předchozí očkování. Děti z celé školky se vyrovnaly do řady a chodily na aplikaci očkovací látky jedno po druhém.

Tento styl se mi zdá v případě rizika epidemie poněkud praktický, prostě všechny naočkovat a hotovo. Jen bych možná zavedla nějakou sofistikovanější dokumentaci, než bylo označení naočkovaného dítěte počmáráním nehtu lihovkou.

Samozřejmě jsem se během práce na klinice setkala s přístupem a postupy, se kterými jsem nesouhlasila, a stejně tak bych měla celou řadu připomínek nejen k celému systému zdravotnictví (sužovaném obrovskou korupcí, nedostatkem zdravotnických pracovníků i materiálů a z toho důvodu docházelo k častým stávkám ve státních zařízeních), ale i k systému poskytování zdravotní péče na klinice. Když jsem se na některé postupy ptala nebo se pokoušela diskutovat o jejich správnosti, např. proč před aplikací očkování u dětí nedezinfikují místo vpichu, bylo mi řečeno pouze „takhle to tady děláme“, což je velmi častá odpověď na všechno a racionální zdůvodnění mnohdy chybí. Stejně tak mi chybělo důkladnější vyšetření dítěte před aplikací očkování a v případě zjištění např. horečnatého onemocnění nebo jiného stavu dočasné kontraindikace odložení vakcinace na pozdější termín. Zde se prostě očkuje „hlava nehlava“. Ale aspoň rodiče nevymýšlí nesmysly a nedochází zde k odmítání očkování u dětí, naopak jsou za poskytnutou péči nesmírně vděční, což mi dělalo velkou radost. V tomto přístupu některých rodičů je naopak co zlepšovat u nás...

Moc děkuji za tuto příležitost a za úžasný přístup všech lidí z Centra Narovinu! Když jsem měla odjíždět, mamka se mě do telefonu ptala, jestli se už těším domů... a já jí řekla, že ne, že bych na Rusinga nejradši ještě zůstala. Byla sice trochu naštvaná, ale je to tak! Sorry, mami. :)

Petra Macounová

Výjezd na ostrov Rusinga z pohledu Pavlíny a Báry

Před rokem byl na Ostravské univerzitě spuštěn projekt OU AID, který studentům umožňuje stát se na dobu minimálně jednoho měsíce dobrovolníky v rozvojových zemích. Jako jedny z prvních na ostrov vyjely studentky Ostravské Univerzity z oboru psychologie. Studentky vyjely na ostrov Rusinga v polovině června. Konkrétně na ostrov do komunitního centra Ostrov Naděje vybudovaného organizací Centrum Narovinu.

V areálu se nachází školka, základní i střední škola, klinika a sirotčinec, ve kterém mají studentky Bára a Pavlína primární náplň práce. Cílem je pomáhat s chodem sirotčince, každý den vytvářet program pro děti, trávit s nimi čas a vzájemně se inspirovat. Na základní škole navíc vypomáhají s vedením kreativních lekcí.

Po probdělé noci v letadle jsme v poledních hodinách konečně dorazily na ostrov, byly jsme však tak moc nadšené, že jsme hned po příjezdu běžely za dětmi, které nás vřele přivítaly. V prvních okamžicích nám byla představená klinika, v níž měl směnu Sosi – velmi přátelský a energický mladý doktor – a ve které už pracovala také dobrovolnice Pěta z naší univerzity. Ta nám byla velkou oporou v prvních týdnech, protože už po měsíci pobytu na ostrově věděla, co a jak, a následně nás se vším seznámila. Za nás obě můžeme říct, že bez Pěti by náš rozjezd byl o dost těžší.

Na ostrově nás všichni přivítali s otevřenou náručí. První dny jsme se všichni vzájemně oťukávali, avšak netrvalo to příliš dlouho, neboť všechen personál byl milý a velmi nápomocný. Velký obdiv patří Desline a Jane – vychovatelkám v sirotčinci, které s námi trávily většinu času. Na vlastní kůži jsme si zkusily zorganizovat tak velký počet dětí a nebylo to jednoduché. Desline a Jane vedou děti k pomoci, snaží se je co nejvíce zapojit do chodu sirotčince a svou práci zvládají opravdu skvěle. Po pár dnech tichého procházení v dopoledních hodinách okolo základní školy jsme zjistily, že jsou třídy plné žáků avšak učitelé nikde. Rozhodly jsme se pomoci čtyřem zbývajícím učitelům, kteří se naštěstí vyhnuli covidové karanténě. Pavlína se ujala první třídy a Bára jí se vším pomáhala.

Děti v centru jsou opravdu velmi kontaktní a plné energie, nebyl moment, kdybychom se s nimi nudily. Děti nám dělaly

společnost po celý pobyt. Bylo velice zajímavé pozorovat jejich odlišné chování a přicházet na důvody, proč se tak chovají. Ve škole jsme si pořádně potrénovaly trpělivost a hlasivky, avšak děti byly i přes to úžasné. S Bárou jsme se snažily především o rozvíjení jejich kreativity, imaginace a porozumění dané situaci a společně jsme vytvořili spousty krásných prací.

Jedna z našich největších výzev byla práce se třemi třídami najednou, což v celku činilo okolo stovky dětí. Měly jsme z toho veliké obavy, ale učitelé nám se vším pomohli a nakonec to šlo jako po másle. Pocit vracet se do tříd, kde o vás děti jeví zájem, je velmi příjemné. Nebudeme lhát, občas na hodinu zvládnout tolik dětí bylo náročné a namáhavé, jak po psychické tak i fyzické stránce. Pavlína si následně po odjezdu Báry zkusila učit ve veřejné škole, která je jiná než ta v Centru Narovinu, především v přístupu k dětem. V Centru Narovinu učitelé nepraktikují fyzické tresty a snaží se dětem více naslouchat.

Učitelé v Centru se snaží být otevřeni novým věcem, což Pavlína poznala, když s nimi vedla seminář: Jak postupovat u výuky kreativních činností. Učitelé se plně zapojili do průběhu semináře a následně společně vytvořili spousty zajímavých věcí – od výtvarného umění po výrobu hudebních nástrojů z recyklovaného materiálu.

V sirotčinci jsme začínaly s 68 dětmi a končily s 94 dětmi – jejich počet po prázdninách vzrostl a následně bylo těžší zorganizovat jakékoliv aktivity. Avšak starší děti jsou velmi ochotné a pomáhaly nám. Velmi nás překvapilo chování dětí v sirotčinci. Starší pomáhají mladším, neviděly jsme okamžik, kdy by se někdo někomu smál, někdo byl ponižován nebo zůstal mimo kolektiv. Každý den si děti po sobě uklízely, servirovaly snídaně, obědy i večere a vždy se vším pomohly. V sirotčinci panovala především dobrá nálada. Důkazem toho byl jeden okamžik, kdy většinu dětí skolila závažná nemoc – v sirotčinci bylo okolo dvaceti nemocných dětí – a zde bylo krásně vidět, jak se jim jejich kamarádi snažili pomoci.

Pro děti jsme připravovaly především výtvarné a taneční aktivity, které si děti velmi užívají. Nejoblíbenější aktivitou byla páteční diskotéka, na které jsme mohli společně zopakovat všechny tance, které jsme se navzájem naučili.

Zde bychom rády popsaly své pocity, které jsme měly v průběhu našeho pobytu:

Pavlína: „Na ostrově všechno probíhá v naprostém klidu – nikdo nikam nespěchá, všichni si zde dávají na čas (my si to samozřejmě velice užíváme) a tohle samé platilo i u tříd plných dětí, které byly celý týden bez učitelů. Na tento přístup si velmi rychle zvyknete,

avšak děti bez učitelů jsem nemohla nechat samotné. Vzhledem k tomu, že mám pár zkušeností s učením menších dětí, nabídla jsem velmi příjemným a přátelským třem učitelům pomocnou ruku. Říkala jsem si – zvládám děti v Česku, zvládnou i děti v Africe. Po 7 odučených dnech jsem padla vyčerpáním do postele s práním už nikdy nevidět tabuli, učitelův stůl a 36 velmi akčních dětí. Do třídy vcházím v 7.30 a odcházím v 17.30 s tím, že některé nadšené studentky musím vynést ze třídy pomalu i s židli.

Děti jsou jinak zlaté – já si je naprosto zamilovala a ony mě doufám také – odpovídá tomu jejich neustálá potřeba trávit se mnou a Barčou čas, kdy je občas opravdu obtížné dojít si vůbec na záchod. Pro představu v průběhu psaní těchto slov mi za zády do ucha mlaská (jí kukuřici) jeden z mých miláčků.“

Bára: „Dokud jsem oběma nohama nestála na letišti v Kisumu, tak mi téměř nedocházelo, že budu opravdu měsíc a půl v Africe. Teď mi každý den připadá výjimečný a není možné všechny zážitky shrnout do několika odstavců. Je to pro mě jiný svět – kouzelný a temný zároveň, protože se na pozadí vřelých úsměvů lidí kolem odehrávají často smutné až tragické příběhy.“

Zdejší děti jsou však nesmírně kontaktní a pojmy osobní prostor či soukromí jim nic neříkají. Jak zmínila Pavlína, jsou kolem nás od rána do večera – dnes k nám při probouzení koukaly škvírou v okně, při cvičení nás okupovaly v hloučku a zatímco jsem psala tento text, tak mi stihly sebrat mobil a udělat si na něj víc než 10 fotek (heslo už okoukaly). Zároveň se dožadovaly mé zrcadlovky a při tom všem mi ještě pletly vlasy, sahaly na záda a dýchaly za krk. O zábavu máme tím pádem postaráno téměř neustále.“

Jsme opravdu velice rády za to, že jsme mohly být součástí tohoto projektu. Odvážíme si sebou z ostrova krásné a silné vzpomínky. Děti nám za tu dobu přirostly k srdíčku a nebylo vůbec snadné je opustit. Centru Narovinu i Ostravské univerzitě moc děkujeme za tuto možnost, bylo to pro nás velmi přínosné.

Island of Hope Rusinga Island

Tak jsme tu – Edit a Terča. Cesta byla předlouhá a vyčerpávající a bohužel nebyla bez problémů. Vše začalo už

v Praze, kdy mně, Terči, nepřišly včas výsledky PCR testu, bez kterého mě odmítali odbavit, na letišti jsem vypočila a probřečela tolik kapek, že už to snad nikdy nebude horší. Tep 300 z místa, 100 telefonátů po laboratořích, které vyhodnocují testy a samozřejmě to poslední číslo bylo to správné... PCR mi vytiskli ještě na letišti, už při cestě vlakem

mě provázelo zvracení z nervozity, pocit strachu z toho, že mě po příletu do Nairobi vrátí zpět, protože mám zavazadlo plné

látky pro děti ze sirotčince. No, oškubat nás stihli už na letišti v Nairobi, kdy chtěli 50 euro za ukázání cesty k terminálu, ze kterého jsme měly letět do Kisumu. Naštěstí jsme to ukecaly jen na 25 euro, ale pak jsme si stejně nadávaly, jak to bylo hloupé. Po lehkém zmatku na letišti v Nairobi, kdy museli dokonce vyvolávat naše jména, jelikož jsme čekaly na odlet u jiné brány, jsme se po krátkém přeletu konečně setkaly s Joashem, který s námi zajel do centra Kisumu rozměnit peníze a na menší nákup. Pak nás čekala dlouhá cesta autem a trajektem na ostrov. Jestli chcete zažít pořádné vzrůšo, vyjedte na keňskou dálnici. Kdo zažil, pochopí. Přivítání bylo vřelé, ale já měla pořádně žaludek na vodě z toho, jak se nám podaří začlenit do kolektivu dětí, od kterých se každý den učíme překonávat samy sebe. Veškerý personál nás přijal moc hezky, děti jsou nadšené, ti nejmenší si nás musí pořádně osahat, pokaždé, co nás vidí. Jsme pro ně exotická stvoření s odlišnou pleť a dlouhými jemnými vlasy. Za tu krátkou dobu, co jsme tady, jsme stihly navštívit místní kostel. A to vám byl zážitek! Všichni zpívají, tančí, smějí se a brečí, zkrátka je tu opravdu živo. Děti ze sirotčince si také nachystaly představení a málem nám spadla brada, jak to bylo hezké. Po

víkendu nás čekalo veliké představení – přes 300 dalších dětí, které sem chodí do školy z přilehlých vesnic. Přes školní den je tu opravdu šrumec. Večery jsou ve znamení našich aktivit – výtvarných projektů, filmových večerů a také tančení, které mají Keňané, a obzvláště děti, opravdu v krvi. Kdykoliv nás čeká taneční večer, sbíráme veškeré síly, abychom dětem vůbec stačily. Stejně se pak smějí, že jsme zpocená a rudá jak raci.

Taky nás každý den zkouší z toho, jestli si už konečně pamatujeme právě jejich jméno. A řeknu vám, je to pěkná výzva... ale každý den se to lepší a obě strany jsou potom spokojené.

Troufnu si říct, že jsme zapadly i mezi pracovníky. Desline a Jane, vychovatelky v sirotčinci, ale hlavně obdivuhodné ženy, se nás ujaly a do všeho nás zasvětily. Také Joash s Kenem nám ještě stále s úsměvem odpovídají na naše zvědavé otázky. Zkrátka pečují tu o nás výborně, tak doufáme, že jim to dostatečně oplatíme.

Zdravotní pojištění

Chtěli bychom moc poděkovat všem, kteří i tento rok podpořili děti v programu zdravotního pojištění, od června 2021 bylo pojištěno **675 dětí** a dodatečně od srpna 2021 bylo dopojištěno **109 dětí**, takže celkový počet pojištěných dětí na období 2021 - 2022 je **784**, což je více než v roce 2020. Díky zdravotnímu pojištění se děti zúčastní vstupní prohlídky a jsou ošetřeny v případě jakýchkoliv potíží. Toto ošetření by si rodina běžně bohužel nemohla dovolit. Proto všem ze srdce děkujeme, zdravotní pojištění je pro děti ten nejlepší dárek.

Jednou z velmi častých nemocí, kterou lidé v Keni trpí, je tyfus. Je způsoben bakteriální infekcí (bakterie Salmonella typhi) a nejčastěji se přenáší kontaminovaným jídlem nebo vodou, ale riziková je také špatná hygiena. Projevuje se vysokou horečkou, zimnicí, průjmem, bolestí břicha, hlavy a svalů. V roce 2020 měla Keňa přes 100 tisíc případů, z čehož 62% tvořily děti, kterým bylo méně než 15 let. Za minulý rok 1100 osob této nemocí podlehl, 66% z nich byly děti pod 15 let. Tyfus se dá dobře léčit, pokud je diagnostikován včas, obvykle se léčí antibiotiky, ale jeho léčba je pro chudé rodiny i tak nákladná. Díky zdravotnímu pojištění jsou děti léčeny včas a mohou a tak předejít těžkému průběhu. **I za to moc děkujeme!**

Monika Hubičková

Extra platby pro děti v programu Adopce na dálku

Když jsem se zamýšlel nad dalším příspěvkem, který přinese pár informací a zajímavostí z oblasti extra plateb, tak mě napadla taková otázka, co je v životě to nejpotřebnější, a odpověď byla jednoznačná, vzdělání a zdraví. My jako obecně prospěšná společnost Centrum Narovinu se zaměřujeme na rozvojovou spolupráci s cílem zlepšení vzdělávání, zdravotní péče a celkové životní úrovně v Keni. Máme také proto program zdravotního pojištění, který je velmi využíván a dává i adoptivním rodičům jakousi jistotu, že dítě jimi podporované nebude zbytečně mimo školu, protože má zdravotní potíže. Najdou se však i případy, kdy i oblast extra plateb pomáhá při úrazech nebo nehodách našich studentů, kdy adoptivní rodiče reagují velmi rychle a v případě potřeby neváhají přispět na ošetření jimi podporovaného dítěte. V rámci extra plateb proběhlo takovýchto případů od začátku roku do konce srpna celkem devět a do Keni byly poslány na tuto pomoc prostředky v celkové hodnotě 38 400 Kč a 585 EUR. Jednalo se například o nákup vitamínů a léků pro dítě trpící chorobou AIDS, příspěvek na ošetření v případě porodu a následné péče o dítě, ale také ošetření zlomené ruky nebo urgentní operace zraněného oka, kterou se nám podařilo zorganizovat během takřka 48 hodin, kdy adoptivní rodič je ještě k tomu cizinec žijící ve Švý-

carsku. Nám se ale podařilo oko zraněnému chlapci společně zachránit. Děkujeme všem, kteří nám pomáháte pomáhat.

Zdeněk Mocek

Afrika nevšedníma očima ve školách

škol dětem zprostředkuje osobní kontakt a prožitky, a posílí tak účinnost a dopad rozvojového vzdělávání.

Různorodá paleta aktivit může zahrnovat navázání dopisového kontaktu s dětmi z Afriky, výměnu fotek nebo natočených videozpráv o každodenním životě, výrobu učebních pomůcek nebo obrázků k výzdobě tříd pro africké děti, prodejní stánky dáreků s příběhem Férového obchůdku v rámci školních akcí a jarmarků, organizování sbírek školních a sportovních pomůcek atd.

Cílem projektu je prohloubit povědomí žáků a pedagogů na základních a středních školách o problematice života v rozvojových zemích a rozvojové spolupráci, zvýšit vnímavost vůči otázkám rozvojového světa a posílit podporu veřejnosti pro oblast zahraniční rozvojové spolupráce.

Ze zkušenosti víme, že vidět na fotkách z Keni „svůj“ obrázek na stěně třídy nebo míč zakoupený za „své“ peníze je pro české děti silným zážitkem a motivací k další pomoci. Projekt je tak obohacující pro obě strany.

Vzdělávací programy pro školy se zaměřením na rozvojovou a globální výchovu realizujeme již od roku 2003 a máme připravený program pro děti ve školkách až po středoškoláky. Program může být hodinový doplněný promítáním a povídáním o životě v Keni a rozvojových projektech, ale i celodenní plný workshopů s africkou tematikou.

Budeme se těšit na setkání i u vás ve škole.

Simona Heřtusová

Kontakt: simona.hertusova@adopceafrika.cz, mobil 608 301 270

Pro navázání dlouhodobé spolupráce se školy mohou zapojit do partnerského programu mezi českými a keňskými školami, který je doplněn interaktivními workshopy a reflexemi. Cílem projektu je vytvořit prostor, kde se partnerské školy mohou učit společně a vzájemně se inspirovat. Projekt partnerství

